

ALFONS BORRELL

“No busquis l’originalitat, busca’t a tu”

Alfons Borrell, Sabadell 22.XI.16

L’obra de Borrell era moderna quan va néixer i encara ho és. I ho fa perquè és radicalment honesta; exposa la seva vulnerabilitat, amb la fragilitat juganera que reconec en l’Alfons quan finalment el visito al taller.

–De vegades m’angoixo– Em diu.

Li assenyalo com el blau ultramar de la bufanda que porta és el mateix que el dels seus quadres. –Se l’estava a punt de quedar una senyora a la botiga i al final ho vaig fer jo, oi que és maca? Riem tots dos amb el riure infantil que retrobo sempre en les persones sense edat. L’Alfons és, segons em diu, un home angoixat, però a mi em sembla que és també el nen que al matí dona menjar als peixos i a qui visiten el ocells. A l’estudi em mostra la seva darrera obra i el procés de treball, un procés que revela una activitat constant i concentrada, arran de terra; la sublimació del desassossec que sembla impregnar-lo quan va caient la tarda retro-alimenta de manera inversa tota una joventut interior.

Una foto en blanc i negre penja discretament en una de les estanteries de l’estudi darrere la cadira on ara seu l’Alfons. La foto és de fa cinquanta anys, però la dona que hi apareix té un aire absolutament contemporani: du el cabell curt, somriu mentre parla amb algú en una inauguració. Les seves faccions fines tampoc tenen temps. És la Rosa. Fa 35 anys que va morir i l’Alfons encara l’evoca en aparicions rotundes d’aquest color en les seves teles. Borrell presenta un llenguatge pictòric depurat, que oscil·la constantment entre la tensió i el desbordament, exposant en si un horitzó vulnerable. Parlem de límits, doncs, d’horitzons constantment evocats, destruïts, de nou establerts, de nou transgredits.

I els colors als quals és fidel des de fa molts anys: taronja, blau, verd. Sense concessió. L’Alfons parla de sentiments i d’emocions. No són somiejos flonjos els seus; cal ser valent per expressar-se així (la valentia de mostrar una ferida). Penso en el gest audaç del seu dibuix. La seva fragilitat té força. El traç com a moment d’afirmació en un mar emocional. Una actitud coherent des dels seus orígens, en aquells dibuixos enigmàtics, tensos, de l’any 1959: angles trencats, límits trencats,

concisió extrema, dibuixos que podrien haver estat realitzats ara mateix. Calia la precisió sensible d'un rellotger per arribar fins aquí.

Alicia Kopf